

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. B.**, narozený, bytem, zastoupeného JUDr. Hanou Kameníkovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Nádražní 175/8, Třešť, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5 o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2015, č. j. 560 712 0882/315-RSO,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 11. 2015, č. j. 560 712 0882/315-RSO, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 12.852 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Hany Kameníkové, advokátky se sídlem advokátní kanceláře Třešť, Nádražní 175/8.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím ČSSZ ze dne 6. 10. 2015, č. j. R-6.10.2015-426/560712 0882 bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu od 12. 7. 2015 z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 28 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. V odůvodnění rozhodnutí je mj. uvedeno, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce odpracoval v I. B pracovní kategorii v době od 1. 9. 1971 do 28. 2. 1991 celkem 19 let a 186 dnů.

Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal námitky, v nichž odkázal na odpracovanou dobu a na skutečnost, že k 31. 12. 1992 pracoval u firmy jako sklář – foukač dutého skla (kdy vykonával práci spočívající v ruční výrobě sklářských polotovarů i výrobků ze žhavé skloviny, foukání sklářskou píšťalou zahrnující nabírání skloviny v peci a její tvarování

foukáním ústy) a nesouhlasí proto se závěry rozhodnutí ohledně nesplnění podmínky odpracované doby (celkem 7121 dnů v době od 1. 9. 1971 do 2. 2. 1991 a podmínky 15 let odpracovaných v I. B pracovní kategorii a současného zaměstnání v této kategorii k datu 31. 12. 1992.

Rozhodnutím ČSSZ, č. j. 560 712 0882/315-RSO ze dne 10. 11. 2015 byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 6. 10. 2015.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce požádal o přiznání starobního důchodu s datem přiznání 12. 7. 2015, tj. dovršením věku 59 let. Podle spisového materiálu dovodil, že žalobcův důchodový věk činí 63 roků a 6 měsíců a doložené pracovní zařazení spadá pod režim ust. § 14 odst. 2 písm. k) zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů a je tedy v případě žalobce pro snížení věkové hranice pro odchod do starobního důchodu možné použít pouze ust. § 174 písm. d) uvedeného zákona. Podle uvedeného ustanovení vznikne nárok na starobní důchod občanovi, který byl zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popř. 7,5 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedené v § 14 odst. 2 písm. b) až l) nebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí, o což žalobce žádal ve své žádosti.

Správní orgán dále uvedl, že rakouský nositel pojištění potvrdil skutečnost, že žalobce v době od 4. 2. 1991 do 31. 12. 1992 byl zaměstnán jako sklář, ale přes veškeré úsilí se nepodařilo zjistit popis jeho pracovní činnosti, přičemž bývalý zaměstnavatel již neexistuje. Zároveň správní orgán uvedl, že je nesporné, že žalobce odpracoval v I. B pracovní kategorii v době od 1. 9. 1971 do 28. 2. 1991 celkem 7121 dnů, tj. 19 roků a 186 dnů. Uvedl však dále, že zařazení jeho zaměstnání do preferované I. B pracovní kategorie není možné pouze na základě jeho čestného prohlášení. Toto prohlášení je možno posoudit pouze jako podklad pro případné další šetření v této záležitosti. Potřebný popis pracovní činnosti rakouský nositel pojištění nedoložil a vzhledem ke skutečnosti, že zaměstnavatel neexistuje, je dle názoru správního orgánu rakouský nositel pojištění jediným kompetentním orgánem k doložení popisu náplně jeho činnosti jakožto skláře v Rakousku. V důsledku toho potom správní orgán dovodil, že nebylo prokázáno, že zaměstnání žalobce v době od 4. 2. 1991 do 31. 12. 1992 v Rakousku odpovídalo zaměstnání v I. B kategorii podle českých právních předpisů, když trvalo k 31. 12. 1992.

Žalobce je názoru, že žalovaná porušila zákon o správním řízení v jeho zásadních zásadách, když nepostupovala tak, aby zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřila řádně podklady rozhodnutí, a poté rozhodla v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu, když jako jediný důkaz v rámci řízení o žádosti žalobce připouštěla listinu vydanou rakouským nositelem zdravotního pojištění, přičemž v průběhu řízení opakovaně odkazovala na došetřování tohoto subjektu.

Jako podstatnou skutečnost zmiňuje, že před podáním žádosti, která je předmětem uvedeného řízení, podal žalobce prvou žádost o důchod při dovršení 58 let věku dne 21. 3. 2014. Tato žádost byla zamítnuta, přičemž již v průběhu tohoto řízení na urgence žalobce ČSSZ opakovaně sdělovala dopisy z 29. 5., 20. 8., 14. 10. a 18. 12. 2014, že urguje doklad od rakouského nositele pojištění.

Navzdory této skutečnosti žalovaná žalobci jako účastníku řízení v řízení o jeho žádosti o přiznání starobního důchodu ze 4. 5. 2015 nevyšla vstříc, nepoučila žalobce o nedostatečnosti jeho čestného prohlášení, nepoučila ho o možnosti doplnit je dalšími důkazy, např. výpověďmi svědků. O možnosti tohoto důkazního prostředku byl poučen až dopisem veřejné ochránkyně práv doručeným žalobci 21. 12. 2015 poté, co se na ni v tíživé situaci obrátil s prosbou o pomoc. V postupu žalované spatřuje porušení § 2 odst. 1, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu.

Napadeným rozhodnutím, jímž bylo pravomocně rozhodnuto, že se zamítají námitky žalobce a rozhodnutí ČSSZ ze dne 6. 10. 2015 se potvrzuje a řízením, které jeho vydání předcházelo, byl žalobce přímo zkrácen na svém právu na přiznání nároku na starobní důchod.

Napadá zmíněné rozhodnutí a žádá, aby byla přezkoumána jeho zákonnost. Důvodně tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, a to jak uvedeným rozhodnutím, tak postupem správního orgánu v daném řízení, který má za následek nezákonné rozhodnutí.

Navrhoval proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a také rozhodnutí, které mu předcházelo, pro jeho nezákonnost a pro vady řízení a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

Dále požadoval, aby soud zavázal žalovanou zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že spisová dokumentace žalobce obsahuje listinné důkazy prokazující vynaloženou snahu žalované ke zjištění u rakouského nositele pojištění, zdali žalobce v letech 1991 až 1992 vykonával činnost podle českých právních předpisů zařaditelnou do I. B pracovní kategorie, což je také jádrem daného sporu. Žalovaná chápe pohnutky žalobce za situace, kdy zaměstnavatel v Rakousku již neexistuje a je zcela nemožné zjistit podrobné a přesné údaje, avšak je nutné mít na paměti, že k tomu, aby žalovaná mohla vyhovět jeho námitkám, nemá potřebné podklady. Dosud se totiž nepodařilo nikterak prokázat, že pracovní činnost žalobce v Rakousku v profesi foukač skla je shodná se zaměstnáním zařazeným do I. B pracovní kategorie v České republice. Pro možnost zařazení zaměstnání do výhodnější pracovní kategorie je nezbytné označení druhu vykonávané činnosti podle názvosloví a podle pořadových čísel uvedených v rezortních seznamech. Současně platí, že organizace nesmí a nemůže označit jako zaměstnání I. potažmo II. kategorie zaměstnání, které není v rezortním seznamu uvedeno, neboť označení pracoviště za rizikové, nebo přiznání příplatku za ztížené a zdraví škodlivé prostředí se řídí odchylnými předpisy a není ještě důvodem pro zařazení do důchodové preference. Pokud tedy v předmětné věci není šance k doložení přesného popisu vykonávané činnosti žalobce v, nelze tuto dobu zaměstnání bez dalšího zařadit do výhodnější pracovní kategorie. Žalovaná dále odkázala na stěžejní ustanovení nařízení 883/2004, které na předmětnou věc dopadají.

Podle čl. 5 nařízení 883/2004 nestanoví-li toto nařízení jinak a s ohledem na zvláštní prováděcí předpisy, použije se toto: a) jsou-li podle právních předpisů příslušného členského státu k pobírání dávek sociálního zabezpečení a jiného příjmu přiznávány určité právní účinky, příslušná ustanovení těchto právních předpisů se použijí také na pobírání rovnocenných dávek získaných podle právních předpisů jiného členského státu a na příjem získaný v jiném členském státě; b) jsou-li podle právních předpisů příslušného členského státu právní účinky připisovány existenci některých skutečností nebo událostí, přihlíží tento členský

stát k podobným skutečnostem nebo událostem, které nastaly v kterémkoli členském státě tak, jakoby k nim došlo na jeho území.

Podle čl. 6 nařízení 883/2004 nestanoví-li toto nařízení, příslušná instituce členského státu, jehož právní účinky podmiňují:

- získání, zachování, nebo opětné nabytí nároku na dávky,
- použití některých právních předpisů,
- nebo
- přístup k povinnému, dobrovolnému pokračující nebo dobrovolnému pojištění nebo vynětí z něj, získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaných podle právních předpisů, kteréhokoliv jiného členského státu, jakoby byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje.

Podle čl. 51 nařízení 883/2004 odst. 1 podmiňují-li právní předpisy členského státu poskytování některých dávek získáním dob pojištění pouze u zvláštních činností vykonávaných zaměstnancem nebo osobou samostatně výdělečně činnou nebo v povolání, na které se vztahuje zvláštní systém pro zaměstnance nebo osoby samostatně výdělečně činné, přihlíží příslušná instituce tohoto členského státu k dobám získaným podle právních předpisů jiných členských států pouze v případě, že byly získány v rámci odpovídajícího systému, nebo pokud tomu tak není, ve stejném povolání, případně ve stejné činnosti vykonávané zaměstnancem nebo osobou samostatně výdělečně činnou.

Nesplňuje-li po přihlédnutí k takto získaným dobám dotčená osoba podmínky pro pobírání dávek zvláštního systému, berou se tyto doby v úvahu pro účely poskytování dávek podle obecného systému nebo, neexistuje-li, dávek systému vztahujícího se buď na manuální, nebo nemanuální pracovníky za předpokladu, že dotčená osoba byla pojištěna v rámci jednoho z těchto systémů.

Odst. 2 k dobám pojištění získaným v rámci zvláštního systému členského státu se přihlíží pro účely poskytování dávek obecného systému nebo, neexistuje-li, dávek systému vztahujícího se buď na manuální, nebo nemanuální pracovníky jiného členského státu, pokud dotčená osoba byla pojištěna v rámci jednoho z těchto systémů, a to i když k těmto dobám již bylo přihlédnuto v uvedeném jiném členském státě v rámci zvláštního systému.

Odst. 3. pokud právní předpisy členského státu podmiňují získání, zachování a obnovení nároku na dávky pojištění dotčené osoby při vzniku sociální události, tato podmínka se považuje za splněnou v případě pojištění podle právních předpisů jiného členského státu v souladu s postupy stanovenými v příloze XI. pro každý dotčený členský stát.

Podle čl. 57 nařízení 883/2004, odst. 1 bez ohledu na čl. 52 odst. 1 písm. b) není instituce členského státu povinna poskytovat dávky na základě dob získaných podle právních předpisů, které uplatňuje, které se berou v úvahu při vzniku sociální události, jestliže: - délka uvedených dob nedosahuje jednoho roku, a – pouze na základě těchto dob nelze podle uvedených právních předpisů se získat nárok na dávku. Pro účely tohoto článku se „dobami“ rozumí všechny doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, které zakládají nárok na dotčenou dávku nebo ji přímo zvyšují.

Odst. 2 příslušné instituce každého dotčeného členského státu přihlížejí k době uvedené v odst. 1 pro účely čl. 52 odst. 1 písm. b) bodu i.

Odst. 3 pokud by důsledkem použití odst. 1 bylo osvobození všech příslušných institucí dotčených členských států od jejich povinností, poskytují se dávky výhradně podle právních předpisů posledního z těchto členských států, jehož podmínky jsou splněny, jakoby všechny doby pojištění a bydlení získané a vzaté v úvahu podle právních předpisů v souladu s čl. 6 a čl. 51 odst. 1 a 2 byly získány podle právních předpisů tohoto členského státu.

Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a nařízení 83/2004 jsou přitom přímo závazné a bezprostředně aplikovatelné právní předpisy Společenství, jejichž cílem je zachovat nároky vyplývající z právních předpisů členských států bez ohledu na pohyb oprávněné osoby napříč členskými státy. V rámci koordinace systémů sociálního zabezpečení v Evropské unii však nelze poskytovat dvojí plnění nebo výhodu za stejnou dobu pojištění. Vychází se z toho, že k poskytnutí výhody (např. snížením důchodového věku) za dobu zaměstnání v pracovní kategorii nebo vykonávání jiného zvláštního povolání (typicky např. služba u ozbrojených složek) je příslušný stát, v němž pojištěnec získal dobu zakládající uvedené zvýhodnění. Ostatní členské státy k této době přihlídnou i jako k preferované době podle svých právních předpisů jedině v rámci pravidla sčítání dob pojištění. Použití principu sčítání dob pojištění je však podmíněno získáním minimální doby pojištění v délce jednoho roku, nebo dle čl. 57 nařízení 883/2004 (obdobně též dle čl. 48 nařízení Rady (/EHS/č.1408/71), je členský stát povinen přiznat dávku důchodového pojištění s přihlédnutím k dobám pojištění získaným v jiných členských státech jen tehdy, pokud doba pojištění získaná podle jeho vnitrostátních předpisů dosahuje alespoň jednoho roku. Z tohoto pravidla se vychází také při posuzování podmínek nároku na dílčí starobní důchod z preferované pracovní kategorie, pro který se vyžaduje získání určitého počtu let doby pojištění v preferované pracovní kategorii. K době pojištění získané v jiném členském státě, která by odpovídala preferované pracovní kategorii podle českých právních předpisů, je tedy pro nárok na starobní důchod z preferované pracovní kategorie možné přihlídnout pouze v případě, že pojištěnec získal v České republice dobu pojištění v preferované pracovní kategorii v délce aspoň jednoho roku. Musí se přitom jednat o takovou pracovní kategorii, která podle českých právních předpisů má vliv na snížení věkové hranice pro nárok na starobní důchod. Jinými slovy řečeno, uvedené se vztahuje pouze na ty osoby, které v jiném členském státě vykonávaly činnost nebo profesi, kterou by bylo možné podle českých právních předpisů zařadit do preferované kategorie, s níž jsou spojeny určité nároky v oblasti důchodového pojištění (nemusí však jít o stejný druh pracovní kategorie, z titulu jejíhož výkonu dochází ke snížení věkové hranice).

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že v předmětné věci existuje důkazní nouze, neboť se nepodařilo podrobně objasnit okolnosti výkonu povolání žalobce na území v profesi foukač skla v letech 1991 – 1992. S odkazem na výše uvedená zákonná ustanovení tento nedostatek brání posouzení, zda lze tuto spornou dobu považovat za výkon zaměstnání v I. B pracovní kategorii podle českých právních předpisů. Žalovaná zdůraznila, že zařazení zaměstnání do preferované pracovní kategorie (tak, aby mohlo být zhodnoceno posouzení nároku na důchod) není možné pouze na základě čestného prohlášení účastníka řízení o jeho pracovní náplni, neboť k nalezení příslušného ekvivalentu ve vymezení náplně pracovní pozice zařazené do pracovní kategorie je nezbytné zjistit profesi a popis pracovní náplně, a to přímo od zaměstnavatele, případně od rakouského nositele pojištění. Čestné prohlášení by pak mohlo sloužit pouze jako podklad pro případné další šetření.

Z těchto důvodů žalovaná trvala na zamítnutí žaloby.

V replice na vyjádření žalované žalobce uvedl, že trvá na tom, že žalovaná nezjistila stav věci a řádně neopatřila podklady pro své rozhodnutí. Je mu přitom zřejmé, že označení pracoviště za rizikové nebo přiznání příplatku za ztížené a za zdraví škodlivé prostředí se řídí odchýlnými předpisy a není ještě důvodem pro zařazení do důchodové preference. Žalobce nesouhlasí však se závěrem, že v dané věci není šance k doložení přesného popisu vykonávané činnosti jeho práce v a nejsou splněny předpoklady ustanovení „nařízení č. 883/2004“, na které žalovaná ve svém vyjádření odkazuje, aniž ho blíže označila, zřejmě se ale jedná o nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Žalobce plně odkázal na text žaloby a trvá na tom, že objasnění jím tvrzených okolností výkonu jeho povolání na území v profesi foukač skla lze prokázat i za situace, že jeho tehdejší zaměstnavatel neexistuje. Nepovažuje za správný závěr, že rozhodné skutečnosti by bylo možno toliko zjistit od rakouského nositele pojištění a jeho čestné prohlášení může sloužit pouze jako poklad pro případné další šetření. Žalobce poukázal na další důkazní prostředky a to svědecké výpovědi svých spolupracovníků F. H. a L. R., kteří již v písemné podobě na tiskopise poskytnutém žalovanou uvedli okolnosti výkonu práce žalobce u zaměstnavatele v daném období se svými ověřenými podpisy.

Krajský soud v Brně nařídil ve věci jednání na 10. 5. 2017, u něhož žalobce uvedl, že ČSSZ předložil prohlášení dvou spolupracovníků, kteří s ním pracovali v, z něhož vyplývá, jakou práci žalobce v vykonával a ve kterém období tam pracoval.

Dále pak uvedl, že v ve sklářské firmě pracoval od 4. 2. 1991 až do roku 2002. Bylo to tak, že uvedená firma v neměla dostatek svých sklářů, vyhlásila konkurz, na který se žalobce přihlásil a byl vybrán pro práci v uvedené sklářské firmě v V vykonával stejnou práci, jako předtím v ČR, a to foukač dutého skla. V tomto oboru je také vyučený, takže bylo jasné, jakou práci bude vykonávat. Pracovat do neodcházela z ČR sám, šlo tam pracovat vícero lidí, např. pan H. a pan R., které označil ve své žalobě jako svědky. Tito muži vykonávali stejnou práci jako žalobce. Oba dva jsou dnes již v důchodovém věku, jsou však starší než žalobce, a proto potřebnou dobu pojištění splnili už na území ČR a nepotřebovali připočítat dobu odpracovanou v

U tohoto jednání zást. žalované uvedla, že ČSSZ při vydání rozhodnutí postupovala podle platných právních předpisů. Čestné prohlášení, které žalobce předložil, je možno použít pouze v případě zjištění doby pojištění, nikoliv však v případě preferované pracovní kategorie.

S tímto tvrzením žalobce nesouhlasil a kromě dvou navržených svědků navrhoval ještě výslech svědka Ing. J. S., který podniká v oboru sklářství a to ve výrobě sklářských forem, které dodává mimo jiné i do, dodával je i do firmy, kde pracoval žalobce, žalobce se tam s ním setkával a tento svědek může potvrdit, jakou práci v Rakousku žalobce vykonával.

U dalšího soudního jednání, které se konalo dne 14. 6. 2017, soud provedl výslech navržených svědků. Pokud jde o svědka L. R., ten uvedl, že pokud jde o žalobce, byli řadu let spolupracovníky, jednak v ČR ve sklárně v, a poté ve sklárně v Svědek je vyučený

foukač dutého skla, dle něho je v tomto oboru vyučený i žalobce, svědek se však učil dříve, protože je starší než žalobce. Po celou dobu, kdy s žalobcem pracoval a to i v, pracovali oba jako foukači dutého skla. Do nastupovali do sklárny dne 4. 2. 1991 a společně tam pracovali do 22. 2. 1993. Pak nastala asi půlroční přetržka, protože v Rakousku ve sklárně nebylo tolik práce, to byli na podpoře a za půl roku je zavolali zpět do sklárny v a znovu pak dál oba pokračovali ve stejné práci. Tuto práci v Rakousku vykonávali společně asi 5 až 6 let. Firma, která provozovala sklárnu v, kde oba pracovali, už sklárnu neprovozuje.

Svědék F. H. uvedl, že je vyučený foukač dutého skla. S žalobcem pracoval na jednom pracovišti jak v ČR, tak také v a s žalobcem pracoval v na jedné dílně, kde oba také pracovali jako foukači dutého skla. Svědek do nastupoval 1. 8. 1990 a žalobce tam přišel pracovat za ním asi za půl roku. Svědek sdělil, že pracoval v 3 roky, a poté co tam nastoupil žalobce, po celou dobu pracovali v jedné dílně jako foukači dutého skla. Jejich pracovní smlouvy také zní tak, že budou pracovat jako foukači dutého skla.

Svědék Ing. J. S. uvedl, že žalobce zná ještě z doby před rokem 1989 ze své pracovní činnosti z firmy Po roce 1989 svědek založil soukromou firmu, která vyrábí hmoty, z níž se dělají sklářské formy pro vyfukování skla. Tyto hmoty začala firma žalobce dodávat i do do dvou sklárny, v jedné z nich pracoval i žalobce, a to jako foukač dutého skla. V roce 1991 až 1992 svědek do těchto sklárny poměrně často zajížděl, a ví stoprocentně, že žalobce v tuto dobu v pracoval jako foukač dutého skla.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba žalobce je důvodná.

Krajský soud na tomto místě uvádí, že z dávkového spisu žalobce bylo zjištěno, že si podal žádost o starobní důchod s datem přiznání od 12. 7. 2015, tj. k dosažení věku 59 let, neboť žalobce je narozen 12. 7. 1956.

Dne 7. 10. 2015 ČSSZ vydala rozhodnutí, kdy rozhodovala ve věci žádosti o starobní důchod žalobce a rozhodla tak, že pro nesplnění podmínek ust. § 28 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále „zdp“) a podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 byla jeho žádost zamítnuta.

V odůvodnění uvedeno, že ust. § 28 zdp stanoví, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku.

Podle ust. § 32 odst. 1 zdp důchodový věk činí

- a) u mužů 60 let, jde-li o pojištěnce narozeného před rokem 1936.

Podle ust. § 32 odst. 2 zdp u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se podle přílohy důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk, věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.

Podle ust. § 74 zdp nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii zůstávají zachovány do 31. 12. 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.

Podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění do 31. 12. 1995 (dále „zsč“) má pojištěnec nárok na starobní důchod v 59 letech věku, jestliže byl zaměstnán nejméně 7,5 roků v zaměstnání I. AA pracovní kategorii v uranových dolech, pokud toto zaměstnání trvalo k 31. 12. 1992, nebo 11 roků v zaměstnání v I. AA pracovní kategorii, pokud toto zaměstnání trvalo k 31. 12. 1992, nebo 15 roků v zaměstnání I. A pracovní kategorii nebo I. B pracovní kategorii, pokud toto zaměstnání trvalo k 31. 12. 1992.

Předloženými doklady, jak uvedeno, bylo prokázáno, že účastník řízení odpracoval v I. B pracovní kategorii v době od 1. 9. 1971 do 28. 2. 1991 celkem 7121 dnů, tj. 19 let a 186 dnů.

Účastník řízení požádal o přiznání starobního důchodu od 12. 7. 2015. Nárok na starobní důchod v 59 letech věku účastníka řízení nevznikl, protože nesplnil ani jednu z výše uvedených podmínek.

Důchodový věk účastníka řízení činí 63 let a 6 měsíců a ke dni 12. 7. 2015, od něhož žádá přiznání starobního důchodu, důchodového věku nedosáhl.

Proto bylo rozhodnuto jak ve výroku uvedeno.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu námitky.

Žalovaná pak v námitkovém řízení dne 10. 11. 2015 rozhodla tak, že se námitky žalobce zamítají a rozhodnutí ČSSZ ze dne 6. 10. 2015 se potvrzuje.

V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odst. 1 § 174 zákona č. 100/1988 Sb. je, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992; pokud toto zaměstnání trvalo k 31. 12. 1992 (§ 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb.).

Uvedeno dále, že doložené pracovní zařazení účastníka řízení spadalo pod režim ust. § 14 odst. 2 písm. k) zákona č. 100/1988 Sb. Z tohoto důvodu je v jeho případě pro snížení věkové hranice pro odchod do starobního důchodu možné použít pouze ust. § 174 písm. d) citovaného zákona, podle něhož vznikne nárok na starobní důchod za shora uvedených podmínek v 59 letech tomu občanu, který byl zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popř. 7,5 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l) nebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí, o což účastník řízení žádal ve své žádosti o přiznání starobního důchodu.

Rakouský nositel pojištění potvrdil skutečnost, že účastník řízení byl v době od 4. 2. 1991 do 31. 12. 1992 zaměstnán jako sklář; přes veškeré úsilí se nepodařilo zjistit popis pracovní činnosti účastníka řízení, neboť jeho tehdejší zaměstnavatel již neexistuje.

Nesporné je, že účastník řízení odpracoval v I. B pracovní kategorii v době od 1. 9. 1971 do 28. 2. 1991 celkem 7121 dnů, tj. 19 roků a 186 dnů. K zápočtu doby jeho zaměstnání v Rakousku, kde pracoval jako sklář, je však nezbytné doložené dokladů o tom, že zde pracoval jako foukač skla, resp. popis jeho pracovní činnosti, z něhož by bylo možné ověřit shodu se zaměstnáním zařazeným do I. B pracovní kategorie v ČR. Zařazení tohoto zaměstnání do preferované pracovní kategorie není možné pouze na základě čestného prohlášení účastníka řízení, které je možné posoudit pouze jako podklad pro případné další šetření v této záležitosti, které ČSSZ, jak shora uvedeno, iniciovala; rakouský nositel pojištění však potvrdil pouze dobu zaměstnání odpracovanou na pozici skláře v Rakousku, potřebný popis pracovní činnosti účastníka řízení však nebyl doložen. Není tak možné posoudit, zda lze zaměstnání účastníka řízení v Rakousku v době od 4. 2. 1991 do 31. 12. 1992, jakožto skláře, zařadit do I. B pracovní kategorie podle českých právních předpisů, neboť podle českých právních předpisů a rezortních záznamů byly profese ve sklářském průmyslu zařazeny do I. i II. pracovní kategorie. S ohledem na skutečnost, že tehdejší zaměstnavatel účastníka řízení již neexistuje, je rakouský nositel pojištění jediným kompetentním orgánem k doložení popisu náplně činnosti účastníka řízení, jakožto skláře v Rakousku. Nebylo tak prokázáno, že zaměstnání účastníka řízení v době od 4. 2. 1991 do 31. 12. 1992 v Rakousku odpovídalo zaměstnání v I. B pracovní kategorii podle českých právních předpisů, když trvalo k 31. 12. 1992.

Na základě uvedeného lze konstatovat, že účastník řízení nárok na přiznání starobního důchodu v 59 letech, tj. k datu 12. 7. 2015 nevznikl, neboť nesplnil shora uvedené podmínky pro jeho přiznání.

Na základě všech výše uvedených skutečností nelze námitkám účastníka řízení vyhovět.

Krajský soud v Brně poté, kdy doplnil zjišťování skutečností podstatných pro rozhodnutí ve věci, a to výsledkem tří svědků, má za prokázáno, že žalobce splnil zákonné podmínky pro přiznání starobního důchodu k datu 12. 7. 2015.

Bylo totiž prokázáno, že žalobce i po celou dobu práce v Rakousku pracoval jako foukač dutého skla, a to od 4. 2. 1991, přičemž tuto práci vykonával i k datu 31. 12. 1992.

Z výpovědí všech tří slyšených svědků soud nemá v tomto směru sebemenší pochybnost, a proto se na žalobce vztahuje ust. § 174 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění platném do 31. 12. 1995, dle něhož občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání v I. pracovní kategorii, popř. službu I. nebo II. kategorií funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popř. 7,5 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l) nebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorií funkcí.

Soud tedy uzavírá, že není tedy pochyb o tom, že žalobce i v Rakousku pracoval jako foukač dutého skla, přestože tuto skutečnost nemohl potvrdit, neboť neměl potřebné podklady rakouský nositel pojištění. Soud však uzavírá, že toto bylo potvrzeno výpověďmi slyšených svědků, a že funkci foukače dutého skla žalobce vykonával v i k datu 31. 12. 1992, přičemž je nepochybné, že žalobce byl zaměstnán nejméně po dobu 25 roků, o

odpracovaných letech svědčí evidenční list důchodového pojištění, který je založen v dávkovém spise.

Soud proto zrušil rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2015 a vrací věc k dalšímu řízení žalované. Žalovanou zavazuje Krajský soud v Brně ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který je takový, že žalovaná vydá nové rozhodnutí, z něhož vyplyne, že k datu 12. 7. 2015 žalobce splnil zákonné podmínky pro přiznání starobního důchodu, a proto mu bude k tomuto datu starobní důchod přiznán.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl žalobce úspěch, náleží mu tedy náhrada vzniklých mu nákladů řízení. Tyto představují náklady právního zastoupení advokátkou, a to za 5 úkonů právní pomoci, přičemž se jedná o přípravu a převzetí věci, seps žaloby a seps repliky a dále účast u dvou soudních jednání. Za jeden úkon náleží dle vyhl. č. 177/1996 Sb. částka 1.000 Kč, ke každému úkonu je třeba připočítat v souladu s citovaným právním předpisem náhradu hotových výdajů, které představují ke každému úkonu 300 Kč, tedy 5x 300 Kč, dále pak náhradu za ztrátu času ve výši dvanácti půlhodin (jedna půlhodina rovná se 100 Kč), neboť právní zástupkyně žalobce přijela ke dvěma soudním jednáním ze sídla své advokátní kanceláře v Třešti do Brna a jela zpět, takže ztráta času vznikla v uvedené výši a dále pak cestovné právní zástupkyně žalobce do místa konání soudního jednání, tj. do Brna, a to trasa Třešť – Brno a zpět, celkem 2x, jedná se jednu trasu 110 km, celkem se jedná o jízdné ve výši 2.926 Kč. Tato částka byla zvýšena o DPH 21%, neboť zástupkyně žalobce prokázala, že je plátkyní daně z přidané hodnoty.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. června 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně